

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 12 0 К 002550 21 Кж 2
Бања Лука, 10.03.2021. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Весне Антонић, као предсједника вијећа, др Вељка Икановића и Горане Микеш, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог Н.Х., због кривичног дјела убиства из члана 36 став 2 тачка 6 Кривичног закона Републике Српске – Посебни дио, одлучујући о жалби његових бранилаца изјављеној против рјешења Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 002550 21 Кв 2 од 23.02.2021. године, у сједници вијећа одржаној дана 10.03.2021. године, донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Одбија се, као неоснована, жалба бранилаца оптуженог Н.Х., изјављена против рјешења Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 002550 21 Кв 2 од 23.02.2021. године.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаним рјешењем Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 002550 21 Кв 2 од 23.02.2021. године, према оптуженом Н.Х. због кривичног дјела убиства из члана 36 став 2 тачка 6 Кривичног закона Републике Српске – Посебни дио (у даљем тексту: КЗ РС), у поступку контроле оправданости, продужен је притвор из разлога прописаних чланом 191 став 1 тачка 1 Закона о кривичном поступку (у даљем тексту: ЗКП).

Против овог рјешења жалбу су благовремено изјавили његови браниоци А.О. и М.А., адвокати из Т., због битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се жалба уважи, побијано рјешење укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или преиначи и оптуженом притвор укине.

Пошто је испитао побијано рјешење у складу са жалбеним приговорима овај суд је одлучио као изреци из следећих разлога:

Супротно жалбеним приговорима постојање основане сумње је утврђено ступањем оптужнице на правну снагу, а она и даље егзистира у неизмијењеном облику као што то првостепени суд додатно провјерава оцјеном доказа који су до сада изведени и прикупљени. Сви ти докази су опширно и за ову фазу поступка широко изложени и образложени, како појединачно тако и у међусобној вези, да не остављају простора за ревидирање већ једном утврђене основане сумње о почињеном кривичном дјелу које се оптуженом ставља на терет. О свему томе побијано рјешење је дало јасне, одређен и увјерљиве разлоге које у потпуности прихвата и овај суд и на њих упућује жалиоце.

Разматрајући постојање притворског разлога првостепени суд правилно утврђује да након укидања раније првостепене пресуде, у поновном поступку, није било могуће обезбједити присуство оптуженог Н.Х. због чега је према њему одређен притвор. Да је он био недоступан произилази из извјештаја судске полиције Федерације БиХ број СП 3404/02 од 30.10.2002. године, у коме се наводи како се оптужени одселио из села Т. у К., па поново у Т. и да намјерава да се сели у Ш., због чега је за њим расписана међународна потјерница, по којој је и лишен слободе. Када се ове околности доведу у везу са тежином кривичног дјела и запријеђеном казном, оне указују да постоји стварна опасност од бјекства оптуженог, што и по оцјени овог суда, указују на нужност примјене мјере притвора по основу члана 191 став 1 тачка 1 ЗКП. Тврдње жалбе да је оптужени од 2004. године, до лишавања слободе по међународној потјерници, слободно путовао у Н., Х. и друга мјеста, не доводе у сумњу правилност закључка побијаног рјешења о постојања околности које указују на опасност од бјекства и тиме посебног притворског разлога. То не мијења ни чињеница да је оптужени у другим поступцима пред органима управе, како се то наводи у жалби, достављао адресе на којима живи и борави са породицом.

Жалиоцима се поново указује на то да је Одлуком Високог представника за БиХ од 08.11.2001. године у Закону о измјенама Закона о кривичном поступку Републике Српске у члану 191 брисан дотадашњи став 1, а да је ранији став 2 постао став 1 са четири тачке, тако првостепени суд не гријеши када се позива на цитирани закон приликом одређивања притвора, већ то чини жалба када ове промјене губи из вида сматрајући да се ради о битној повреди одредаба кривичног поступка. Такође се поново указује, да је процесни закон правилно примијењен, сходно прелазним одредбама Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 53/12, са измјенама), због чега су потпуно лишене основа тврдње жалбе о могућности комбиновања два процесна закона, једног на поступак суђења, а другог за одлучивање о притвору.

Како су неосновани жалбени приговори којима се оспорава правилност и потпуност утврђених одлучних чињеница и ваљаност разлога датих у побијаном рјешењу, ваљало је на основу члана 397 став 3 ЗКП одлучити као у изреци овог рјешења.

Записничар
Софија Рибих

Предсједник вијећа
Весна Антонић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Биљана Аћић